

Hồi 25: Tướng ấy là ai?

Lần này là lần thứ hai, phủ Từ Sơn trở nên một bãi chiến trường. Mà hai lần, quan quân đều mắc mưu bên nghịch và bị thiệt hại. Lần trước Đào Phùng lừa cho phân suất kéo binh đi xa, rồi đến phủ cướp lại bà hoàng phi họ Nguyễn, mưu ấy kể cũng đã cao. Nhưng lần này, viên tướng trẻ tuổi kia táo tợn hơn nhiều, dám tự rạch mình máu, tự nhốt vào cũi sai quân khiêng nộp phủ, rồi đang đêm phá ngục thoát cứu hết thầy tù nhân ra, cả người trong đảng lẫn người không thuộc đảng mình.

Viên tướng ấy là ai?

Phạm Thái thật đó chăng? Nhưng Phạm Thái là người biết thận trọng, làm việc gì cũng cân nhắc phần thắng, phần bại từng ly từng tí. Dầu lúc phải quyết liệt thì chẳng ai quyết liệt bằng chàng, nhưng không khi nào không cân làm liều mà chàng lại làm liều.

Tự nhốt vào cũi cho người khiêng nộp quan hãn là một sự làm liều, tuy đó là một thủ đoạn phi thường mà Nguyễn Nhạc đã dùng để cướp thành Qui Nhơn.

Mà liều thực. Nếu lúc giải đến cổng phủ, viên phân suất nghe nói đó là Phạm Thái, liền nổi cơn giận nóng nảy lên, cầm kiếm sĩa cho một ngọn qua then cũi thì còn gì là đời kẻ bị nhốt ở trong? Rồi lại đến khi viên tướng tự xưng là Nguyễn Thiêm, chùng muốn tỏ bụng trung thành của mình đối với triều đình và lòng thù oán của mình đối với Phạm Thái đứng dậy bàn đem sẻo tù nhân để làm cuộc vui trong yến tiệc. Nếu lúc bấy giờ phân phủ hay phân suất uống quá vài chén rượu đến nỗi mất hết lương tri mà nghe theo lời bàn ghê gớm ấy, thì cái thân thể anh chàng can đảm chẳng đã tan tành thệt nát, máu rơi rồi ư?

Lại nữa, trong phủ có rất nhiều binh lính, khí giới, và sự canh phòng rất là nghiêm mật, biết khi ra tay, vài chục người của hai viên tướng trẻ tuổi có chống nổi với mấy trăm quân của viên phân suất chăng? Tin ở lòng tự phụ của viên phân suất, tin ở tính thích uống rượu của binh lính? Nhưng một ông tướng cầm quân không được tinh phỏng như thế bao giờ.

Ấy là còn chưa kể điều này: Là nếu viên phân phủ có tính đa nghi, khi thấy bắt được bọn phường chèo ở giữa đường một cách không được tự nhiên, liền lừa vào tròng rồi giết sạch đi...

Những sự có thể xảy ra được đã không xảy ra nên cái mưu kế mạo hiểm kia đã thành công. Nhưng một người như Phạm Thái hay Trần Quang Ngọc vẫn không bao giờ dám dùng vì nếu mưu bại lộ thì chẳng những mình bị thiệt mạng mà đảng mình cũng đến tan.

Nhưng tướng trẻ tuổi kia đã dám dùng vì tướng ấy là Lê Báo.

Duyên do có thể này:

Trong đảng Tiêu Sơn xưa nay có việc dự định gì to tát muốn đem ra trình bày cùng các đảng viên, thì bao giờ đảng trưởng Trần Quan Ngọc cũng bàn trước với Phạm Thái, vì Phạm Thái là người mưu cơ, chiến lược. Không những thế, những khi phải đi xa, Quang Ngọc còn thường giao công việc ở nhà cho Phạm Thái trông coi nữa.

Đến như Lê Báo thì đảng trưởng chẳng dám phó thác cho những việc quan trọng bao giờ, vì biết chàng có tính nóng nảy và hay cậy sức, cậy tài, ưa phỉnh ưa nịnh.

Lần này Phạm Thái đã cùng Nhị nương đi Lạng Sơn hộ giá Hoàng phi. Ở nhà, trong bọn các tướng lãnh, Lê Báo và Trịnh Trục là những người mà đảng trưởng có thể tin nhiệm hơn hết. Lê Báo thì tuy nóng nảy, nhưng rất trung thành, còn Trịnh Trục thì thẳng thắn, can đảm, lại có nhiều mưu lược.

Vì thế, trong khi đảng gặp nhiều nỗi khó khăn, Quang Ngọc cần phải giả danh đi quyên giáo để mộ thêm nhân tài các trấn lân cận, chàng liền giao cho hai người kia tạm thay mình làm giám đốc đảng Tiêu Sơn. Chàng muốn phó thác việc nặng nề ấy cho một mình Trịnh Trục thôi, nhưng sợ méch lòng Lê Báo, nên chàng để hồ Lê Báo vào địa vị đó mà ân cần dặn rằng:

- Nếu hiền đệ có thực bụng yêu đảng, thương ngu huynh thì phải ghi chép ba điều này. Một là chừa hẳn uống rượu trong khi ngu huynh đi vắng. Hai là không việc gì được tự tiện, một ly một tý cũng phải bàn với Trịnh Trục. Ba là bất cứ việc lớn, nhờ gì định làm cũng phải chờ huynh về đã, còn những việc bất thần xảy ra đã có Trịnh Trục định liệu.

Lê Báo vui vẻ vâng lời. Nhưng trong lòng căm tức Phở Tĩnh đã đặt mình vào một địa vị quan trọng mà không giao trong tay mình một tí quyền lực gì.

Tuy thế, chàng vẫn cố theo được những lời dặn của đảng trưởng trong gần nửa tháng.

Một hôm, tiết xuân đậm ấm, chàng rủ Trịnh Trục đi chơi rừng Sặt. Đến đây, hai chàng gặp một người bạn đồng chí ra khăn khăn mời về chơi nhà. Thì ra, - đó là mưu Lê Báo - họ đã sắp định sẵn từ trước: Một mâm nhắm và mấy nậm rượu đương đợi hai người đến chiều cố.

Tất nhiên là Lê Báo vờ từ chối, nói không những tu hành phải giới tửu mà lại đã có lời dặn của đảng trưởng khi ra đi. Nhưng về sau nể lời mời mọc ân cần của chủ nhân, chàng thắm bảo Trịnh Trục:

- Thôi, nhận lời cho ông ấy bằng lòng. Chúng ta uống ít vậy.

Uống ít nghĩa là chẳng bao lâu ba nậm rượu cốc đã cạn ráo. Bấy giờ Lê Báo mới dùng hết lời khảng khái nói chọc tức Trịnh Trục:

- Chỉ có ba anh em mình đây, tôi nói vụng đảng trưởng, chứ đảng trưởng thực không tin một tí nào. Như tôi thì bản tính nóng nảy đã đành, đến như Trịnh đại

huynh thì văn võ khiêm toàn, mưu kế sâu sắc, thế mà lúc ra đi, đảng trưởng lại không kể vào đâu, bắt bắt cứ việc gì đều phải chờ đảng trưởng về mới được làm. Như thế phỏng còn coi Trịnh đại huynh ra sao nữa.

Trước Trịnh Trục còn hết sức binh vực Quang Ngọc. Nhưng sau bị hai người cùng ủa nhau nói khích mình và công kích đảng trưởng nên chàng cũng hơi thấy siêu lòng tự phụ. Chàng phân nản:

- Kể đảng trưởng thì giỏi thực, nhưng anh em mình há phải bọn võ phu vô mưu cả đâu!

Được thế, Lê Báo càng nói hùn vào:

- Vâng, nhất là đại huynh.

Rồi chẳng bao lâu, khi chủ nhân đã rót ở hũ ra đến nậm rượu thứ mười, ba người đồng ý thi thố một việc phi thường. Trịnh Trục nói:

- Túc thật. Họ bắt bớ nhiều quá. Nhà ngục phủ Từ đã chật hết chỗ giam tù nhân. Vẫn biết trong số ấy chỉ có hơn một chục người đảng ta, mà những người ấy cũng không bao giờ chịu cung khai ra kẻ khác, nhưng giá có mưu kế gì phá được ngục thì một là cứu thoát các đảng viên hai là thêm thanh thế cho đảng bí mật của ta ở vùng này, ba nữa là làm cho bên địch nao núng kinh hãi chúng ta.

Ai nấy khen phải. Rồi người nọ bàn thế này, người kia bàn thế khác, rút cuộc chưa có cách nào ôn hòa. Lê Báo nguyên đã có mưu riêng của mình, nhưng mãi sau cùng mới chịu đem ra bàn. Là cái mưu tự nhốt mình vào cũi, rồi cho khiêng đến nộp phân phủ. Trịnh Trục như trông thấy sự nguy hiểm, song một phần bị men rượu làm cho chóng mặt, một phần bị những lời tăng bốc của Lê Báo làm cho quá hơi lòng, nên chàng chẳng chịu suy xét kỹ càng nữa. Và Lê Báo lại khẳng khái hai ba lần bảo chàng:

- Dù tôi có chết nữa, âu cũng là một cái chết xứng đáng: chết vì đảng, vì vua.

Khi Trịnh Trục đã thuận theo mưu kế, Lê Báo chỉ việc hô lên một tiếng, tức thì bốn người khiêng một cái cũi ở buồng bên đi ra.

Lê Báo chẳng nói chẳng rằng, đứng dậy cởi phăng áo ra, rồi chưa ai kịp ngăn cản, chàng cầm dao tự chém vào lưng, vào vai mấy nhát. Máu chảy đỏ cả người. Đoạn, chàng đưa tay cho bọn quân dùng thừng trói lại bỏ cũi.

Chàng lại dặn dò cận kề mọi điều để bọn khiêng cũi trình với phân phủ. Điều cần nhất là nhớ kỹ rằng kẻ bị nhốt không phải là Lê Báo mà là Phạm Thái. Chàng thích chí cười ha hả, ngồi trong cũi nói ra một câu khôi hài:

“Lê Báo thì chúng nó sợ quái gì, vì chúng nó biết Lê Báo là thằng nào. Còn cái tên Phạm Thái thì khắp vùng này từ quan đến dân chẳng ai lạ, mà chẳng có ai là không kinh hãi”.

Khiêng Báo đi được một lúc lâu. Trịnh Trục mới tỉnh hẳn rượu và hiểu thấu hết mọi nỗi nguy hiểm của một hành vi quá ngỗ nghịch. Nhưng đã quá tiến rồi, lùi

sao kịp nữa! Bây giờ chàng vội đi tìm mấy chục đồng sĩ trong đảng để đóng những vai kép và đào mà ta đã thấy trong hồi trên. Vì Nguyễn công tử hay Nguyễn Thiêm chính là Trịnh Trục.